

[Poul Møller.]

debat ikke fik mulighed for at gøre sig gældende og påvirke tingets medlemmer og de forskellige partier. Jeg er overbevist om, at den åbne debat, der har fundet sted, siden den højtærede forsvarsminister fremsatte sine forslag, har gavn timerne ikke blot for et forsvarsforlig, men tillige for et forlig, der kan give forsaret bedre arbejds-vilkår, end det har i dag, og som kan gavne Danmarks placering inden for NATO. Jeg skal ikke i øvrigt beskæftige mig med denne sag, for jeg tror ikke, det tjener noget formål på nuværende tidspunkt at fremkalde en debat herom i tinget. Venstre og vi har fremlagt vore forslag i forsvarsudvalget, og vi håber, at den førte debat har virket befordrende på et hamskifte inden for regeringen, som vi alle ser hen til. Men jeg har nævnt dette forhold for at vise, at oppositionen handlede ret over for sagen.

I årevis har mit parti fremhævet, at en moderat toldbeskyttelse var en fordel for forbrugerne frem for importrestriktionerne. Vi mødte kun det samme smil og den samme latter, som lød fra ministerbænkene for kort tid siden, da vi sagde det. Vi mødte kun latter fra medlemmer af det radikale venstre og den højtærede økonomiminister, hver gang vi fremsatte den tanke, at moderat toldbeskyttelse var bedre for forbrugerne end importrestriktionerne. Men man afviste os hånligt. I åbningstalen har nu, formoder jeg, alle regeringspartierne og alle ministre erkendt, at vi havde ret.

Et tredje eksempel. Vi advarede imod den kommunale skattelov og påstod, at den ville forøge den samlede skattebyrde. Vi fik ret. Vi fremhævede, at den skærpente grundstigningsskyld kun ville forøge ejendomspriserne. Vi fik ret. Vi hævdede, at tiden var inde til at gå helt bort fra statslån til boligbyggeri, at der nu var tilstrækkelige private kræfter til at kunne udnytte muligheden og løse boligopgaverne. Vi fik ret. Vi hævdede, at regeringen igangsatte og fik bevilling til for mange anlægs- og investeringsopgaver i forhold til arbejdskraften. Vi fik ret. Vi krævede en prioritetsorden for vej-, bro- og andre store trafikprojekter. Regeringen ønskede at søge sagerne løst enkeltvis. Enhver kan vist nu se, at vi havde ret. Vi gik imod det hastværk, der blev præsteret ved gennemførelsen af egns-

udviklingsloven. Mon ikke man nu fornemmer, at vi havde ret? Regeringen vil nu gennemføre skattelettelser for bidrag til sociale og andre almenyttige formål. I to år fremsatte vi forslag herom og mødte kun uvilje fra regeringsbænkene, men vi fik ret.

Således kunne jeg blive ved. Vi har advaret imod en fortsat udstykning i et af folket landbrug. Man ved, at vi har ret. Vi har gang på gang advaret imod den statsinvesteringsspolitik, der føres på Grønland, og som har gjort den grønlandske kultur til en drivhuskultur, det grønlandske folk til det mest socialiserede folk i denne verden. Man begynder nu at give os ret. Senest er det sket på det grønlandske landsrådsmøde i år, hvor den fremragende pastor Høegh påviste, at der måtte gøres op med den statsinvesteringsspolitik og den politik, som i det hele taget føres på Grønland. Vi pegede i vinter på, at de offentlige kasser ville kunne bære en skattelettelser af det da foreslåede beskedne omfang, og vi fik ret. Mon dog ikke disse eksempler med al ønskelig tydelighed viser, at oppositionens vurdering slet ikke var så ringe endda?

Nu står vi i den situation, at de to oppositionspartier har fremlagt deres fælles politik, som regeringen har gjort det i statsministerens åbningstale. Jeg vover den påstand, at der er en klarere politisk og økonomisk linje i det, vi har udarbejdet og offentliggjort som grundlag for vort arbejde i det kommende folketingsår, end der er i den åbningstale, den højtærede statsminister holdt på regeringens vegne, og det er ikke mærkeligt, for regeringen er træt, og regeringskoalitionen er disharmonisk. De to oppositionspartier udgør heroverfor en langt naturligare enhed. Da det radikale venstre i maj 1957 indskibede sig i den nuværende regeringsblok for at tilintetgøre samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti, gjorde det et af sine største politiske fejltræk. Partiet, der ville modarbejde blok-systemet, skabte det. Det gav afkald på rollen som mægler, det tog stilling, og meget tyder på, at det tog fejl bestik, drevet af en antipati, der udelukkende skyldtes ortodoksiens dogmer. Reaktionen blev et endnu nærmere samarbejde mellem venstre og det konservative folkeparti, et samarbejde, der foreløbig er kulmineret i det fælles gruppe-møde den 4. oktober og i den fælles udtalelse,